A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2017. december 7.* [i]

„Előzetes döntéshozatal – Migráns munkavállalók szociális biztonsága – 1408/71/EGK rendelet – A 46. cikk (2) bekezdése – A 47. cikk (1) bekezdésének d) pontja – 50. cikk – Garantált nyugdíj – Minimális ellátás – A nyugdíjjogosultság kiszámítása”

A C-189/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Högsta förvaltningsdomstolen (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Svédország) a Bírósághoz 2016. április 4-én érkezett, 2016. március 23-i határozatával terjesztett elő a

Boguslawa Zaniewicz-Dybeck

és

a **Pensionsmyndigheten**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger és F. Biltgen (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. március 9-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Pensionsmyndigheten képviseletében M. Westberg, M. Irving és A. Svärd, meghatalmazotti minőségben,

– a svéd kormány képviseletében A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson és L. Swedenborg, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Pavliš és J. Vláčil, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében K. Simonsson és D. Martin, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: svéd.

a főtanácsnok indítványának a 2017. május 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 28., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 47. kötet, 3. o.) módosított és naprakésszé tett, valamint az 1998. június 29-i 1606/98/EK tanácsi rendelettel (HL 1998. L 209., 1. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 1408/71 rendelet) 46. cikke (2) bekezdésének és 47. cikke (1) bekezdése d) pontjának az értelmezésére irányul.

2 Ezt a kérelmet a Boguslawa Zaniewicz-Dybeck és a Pensionsmyndigheten (nyugdíjhatóság, Svédország) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya a svéd általános nyugdíjrendszer által előírt garantált nyugdíj nyújtása.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az 1408/71 rendelet „Az ellátások egyes csoportjaira vonatkozó különleges rendelkezések” elnevezésű III. címének „Öregség és halál (nyugdíjak)” címet viselő 3. fejezete tartalmazza e rendelet 44–51a. cikkét.

4 Az említett rendelet „Általános rendelkezések az ellátások megállapításáról, ha a munkavállaló vagy önálló vállalkozó két vagy több tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik” című 44. cikke (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Azon munkavállaló vagy túlélő hozzátartozói ellátásra való jogosultságát, aki egy vagy több tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, e fejezet rendelkezései szerint kell meghatározni.”

5 Az 1408/71 rendelet „Azon jogszabályok szerint szerzett biztosítási vagy tartózkodási idő figyelembevétele, amely jogszabályok hatálya alá a munkavállaló vagy önálló vállalkozó az ellátásokra való jogosultság megszerzése, fenntartása vagy feléledése tekintetében tartozott” című 45. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha a tagállam jogszabályai az ellátásokra való jogosultság megszerzését, fenntartását vagy feléledését a (2) vagy (3) bekezdés értelmében különleges rendszernek nem számító rendszer keretében biztosítási vagy tartózkodási idő megszerzésétől teszik függővé, az adott tagállam illetékes intézménye, ha szükséges, figyelembe veszi a más tagállamok jogszabályai szerint szerzett biztosítási vagy tartózkodási időt, akár általános, akár különleges rendszer keretében szerezték azokat, akár munkavállalóként, akár önálló vállalkozóként. E tekintetben ugyanúgy veszi figyelembe ezeket az időszakokat, mintha azt az általa alkalmazott jogszabályok szerint szerezték volna meg”.

6 A rendelet „Ellátások megállapítása” című 46. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha az egyik tagállam jogszabályainak az ellátásokra való jogosultságra vonatkozó feltételei anélkül teljesültek, hogy a 45. cikket vagy a 40. cikk (3) bekezdését alkalmazni kellett volna, a következő szabályokat kell alkalmazni:

a) az illetékes intézmény kiszámítja az ellátásnak azt az összegét, amely a következők szerint járna:
   i. egyrészről csak az általa alkalmazott jogszabályok rendelkezései szerint;
   ii. másrészről a (2) bekezdés szerint;

[…]

(2) Ha az egyik tagállam jogszabályainak az ellátásokra való jogosultságra vonatkozó feltételei csak a 45. cikk vagy a 40. cikk (3) bekezdése alkalmazását követően teljesültek, a következő szabályokat kell alkalmazni:

a) az [helyesen: az illetékes] intézmény meghatározza azt az elméleti összeget, amelyet az érintett személy igényelhetne, ha az összes olyan biztosítási vagy [helyesen: és/vagy] tartózkodási időt, amelyet a tagállamok azon jogszabályai szerint szerzett, amelyek hatálya alá a munkavállalóként tartozott, az adott tagállamban a tagállam által az ellátások megállapításának időpontjában alkalmazott jogszabályok szerint szerezte volna. Ha az ellátás összege nem függ a megszerzett idő tartamától, ezt az összeget az e pontban meghatározott elméleti összegnek kell tekinteni;

b) az illetékes intézmény ezt követően meghatározza az ellátás tényleges összegét az előző pontban említett elméleti összeg alapján, valamint az ezen intézmény által alkalmazott jogszabályok szerint a biztosítási esemény bekövetkezését megelőzően szerzett biztosítási időnek az összes érintett tagállam jogszabályai szerint a biztosítási esemény bekövetkezését megelőzően szerzett biztosítási időhöz viszonyított arányában.

(3) Az érintett személy jogosult az (1) és (2) bekezdés szerint kiszámított legmagasabb összegre minden egyes tagállam illetékes intézményétől, azon jogszabályok által előírt, csökkentésre, felfüggesztésre vagy visszavonásra vonatkozó rendelkezések sérelme nélkül, amely jogszabályok szerint [helyesen: szerint ezen] ellátás jár.

Ha ez a helyzet, akkor az elvégzendő összehasonlítás az említett rendelkezések alkalmazása után meghatározott összegekre vonatkozik.

[…]”

7 Az említett rendeletnek „Az ellátások kiszámítására vonatkozó további rendelkezések” című 47. cikke (1) bekezdésének d) pontjában kimondja:

„A 46. cikk (2) bekezdésében említett elméleti és arányos összegek kiszámítására a következő szabályokat kell alkalmazni:

[…]

d) ha egy tagállam jogszabályai szerint az ellátásokat a kereset, a járulék vagy a növekmény összege alapján határozzák meg, ezen állam illetékes intézménye meghatározza a más tagállamok jogszabályai szerint szerzett biztosítási vagy tartózkodási idő tekintetében figyelembe vett keresetet, járulékot és növekményt az általa alkalmazott jogszabályok szerint szerzett biztosítási idő tekintetében rögzített átlagkereset, átlagos járulék vagy növekmény alapján;

[…]”

8 Az 1408/71 rendelet „Kiegészítés biztosítása, ha az egyes tagállamok jogszabályai szerint fizetendő ellátások teljes összege nem éri el az ellátásban részesülő lakóhelye szerinti állam jogszabályaiban megállapított minimális összeget” című 50. cikke az alábbiakat írja elő:

„Az ellátások kedvezményezettje, akire [az 1408/71 rendelet 3. fejezete] alkalmazandó, abban az államban, amelyben lakóhellyel rendelkezik, és amelynek jogszabályai szerint neki ellátást kell biztosítani, nem részesülhet az e jogszabályokban az előző cikkeknek megfelelően a fizetés szempontjából figyelembe vett valamennyi biztosítási idő tartamával egyenlő biztosítási időre vonatkozóan rögzített minimális ellátásnál kisebb összegű ellátásban. Ezen állam illetékes intézménye szükség esetén, amíg e személy lakóhelye annak az államnak a területén található, e személy számára az e fejezet szerint járó ellátások teljes összege és a minimális ellátások összege közötti különbözettel egyenértékű kiegészítést fizet.”

A svéd jog

9 A svéd általános rendszer szerinti öregségi nyugdíj három elemből tevődik össze, ezek: a jövedelemarányos nyugdíj, a kiegészítő nyugdíj és a garantált nyugdíj.

10 A jövedelemarányos nyugdíj és a kiegészítő nyugdíj az érintett korábbi jövedelmein alapul. Az első alapját a megszerzett jogdíjjogosultság képezi, a másik pedig azon nyugdíjrendszer alá tartozik, amely 2003 előtt volt hatályban Svédországban, és amely az 1953-ban és azt megelőzően született személyeket érintette. Ezen ellátások elsősorban járulékfizetésen alapuló ellátások.

11 Ezzel szemben a garantált nyugdíj, amelynek célja az olyan személyek alapvető védelme, akiknek csekély a jövedelmük, vagy akiknek egyáltalán nincs jövedelmük, a lakóhelyen alapuló ellátás, és az adókból finanszírozzák. A garantált nyugdíjat a svéd nyugdíjrendszer 1990-es években elfogadott módosításai vezették be, és az a korábbi állami nyugdíjat váltotta fel.

12 A garantált nyugdíj összegét azon egyéb öregségi nyugdíjak összegének függvényében határozzák meg, amelyekben az érintett személy részesül. E nyugdíj a jövedelemarányos nyugdíj, a kiegészítő nyugdíj és bizonyos egyéb ellátások figyelembevételével fokozatosan csökken.

13 A garantált nyugdíjra vonatkozó és a jelen ügyben alkalmazandó nemzeti rendelkezéseket a lagen (1998:702) om garantipension (a garantált nyugdíjról szóló 702:1998. sz. törvény) tartalmazza, amelynek helyébe a socialförsäkringsbalken (2010:110) (a társadalombiztosításról szóló 2010. évi törvénykönyv, a továbbiakban: SFB) lépett.

14 Az SFB 55. fejezete 8. és 10. §-nak megfelelően a garantált nyugdíj tekinthető a svéd általános rendszer szerinti öregségi nyugdíj alapfedezetének. Mértéke a biztosítási idő hosszától függ, és azoknak folyósítható, akik nem részesülnek jövedelemalapú öregségi nyugdíjban, vagy akik jövedelemalapú öregségi nyugdíja egy bizonyos összeget nem halad meg.

15 Az SFB 67. fejezetének 2. §-a értelmében garantált nyugdíjat az 1938-ban vagy azt követően született biztosítottak igényelhetnek, amennyiben legalább három hónapos biztosítási időt szereztek.

16 Az SFB 67. fejezetének 4. §-a úgy rendelkezik, hogy garantált nyugdíj legkorábban abban a hónapban folyósítható, amikor a biztosított betölti 65. életévét.

17 Ugyanezen fejezet 11. §-a pontosítja, hogy a biztosítási idő számítása szempontjából kizárólag az azon naptári év kezdetétől, amelynek folyamán az érintett betölti 16. életévét, azon naptári év végéig tartó időszakot kell figyelembe venni, amelynek folyamán az érintett betölti 64. életévét.

18 Az SFB 67. fejezetének 15. cikke azt írja elő, hogy a garantált nyugdíj számítási alapja a biztosítottat ugyanazon évekre megillető, jövedelmen alapuló öregségi nyugdíj.

19 Az említett fejezet 16. §-a akként határozza meg a 15. § alkalmazásában vett „jövedelemalapú öregségi nyugdíj” fogalmát, mint az SFB alapján az egyes szakaszokban meghatározott levonások előtti jövedelemalapú öregségi nyugdíj, és a külföldi jogszabály szerinti olyan, általánosan kötelező öregségi nyugdíj, amely nem feleltethető meg az SFB szerinti garantált nyugdíjnak.

20 Az alapösszeget, amely egyes szociális ellátások, köztük a garantált nyugdíj számítási alapjául szolgál, az SFB 2. fejezetének 7. §-a határozza meg. Ezen összeg az általános árszint-indexhez kötött. A jelen ügy szempontjából releváns év folyamán ennek összege 39 400 svéd korona (SEK) (hozzávetőleg 4137 euró) volt.

21 Az SFB 67. fejezetének 23. §-a értelmében azon házas személyek esetében, akik garantált nyugdíjának számítási alapja nem haladja meg az alapösszeg 1,14-szeresét, az éves garantált nyugdíj a 1,9-szeres alapösszeg számítási alappal csökkentett összegének felel meg.

22 Ugyanezen fejezet 24. §-a azt írja elő, hogy azon házas személyek esetében, akik garantált nyugdíjának számítási alapja meghaladja az alapösszeg 1,14-szeresét, az éves garantált nyugdíj összege az alapösszeg 0,76-szerese, amelyet csökkenteni kell a számítási alap alapösszeg 1,14-szeresét meghaladó részének 48%-ával.

23 Az SFB 67. fejezetének 25. §-a előírja, hogy azon személyek esetében, akik nem tudnak 40 éves biztosítási időt igazolni, a 21–24. §-ban meghatározott alapösszeghez kapcsolódó minden összeg a biztosítási idő 40-hez viszonyított arányának megfelelő mértékben időarányosan csökken.

24 A Försäkringskassan (országos társadalombiztosítási hivatal, Svédország) 2007. évi 2. sz. belső utasításai (a továbbiakban: utasítások) azt írják elő, hogy az SFB 67. fejezetének 25. §-ban előírt garantált nyugdíj időarányos számításának keretében, az 1408/71 rendelet 46. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt elméleti összeg számításához a más tagállamokban szerzett minden biztosítási időhöz olyan fiktív nyugdíjértéket kell rendelni, amely megfelel a Svédországban szerzett biztosítási idők átlagos értékének.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

25 A lengyel állampolgárságú B. Zaniewicz-Dybeck 1940-ben született, és 1980-ban svédországi letelepedés szándékával elhagyta Lengyelországot. Lengyelországban 19 éven keresztül dolgozott, Svédországban 24 éven keresztül tartózkodott és 23 évig dolgozott.

26 2005-ben B. Zaniewicz-Dybeck garantált nyugdíj iránti kérelmet nyújtott be, amelyet az országos társadalombiztosítási hivatal megtagadott tőle.

27 A panasza tárgyában 2008. szeptember 1-jén hozott határozattal az országos társadalombiztosítási hivatal megerősítette az elutasító határozatot.

28 Mivel B. Zaniewicz-Dybeck Svédországban és Lengyelországban egyaránt szerzett biztosítási időket, nyugdíját az országos társadalombiztosítási hivatal, az 1408/71 rendeletnek megfelelően, egyrészt a nemzeti rendelkezések, másrészt az e rendelet 46. cikkének (2) bekezdésében előírt, időarányos számítás elvének megfelelően számította.

29 B. Zaniewicz-Dybeck garantált nyugdíjának a nemzeti rendelkezések szerinti számítása keretében az országos társadalombiztosítási hivatal az SFB 67. fejezete 25. §-nak és az utasításoknak megfelelően időarányos számítással határozta meg e nyugdíj számítási alapját. Ezenkívül, az alapösszeg 1408/71

rendelet 46. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt számítása során nem vette figyelembe a B. Zaniewicz-Dybeck által Lengyelországban kapott, jövedelmen alapuló öregségi nyugdíjat, hanem az érintett által Svédországban kapott, jövedelmen alapuló, 24 éves biztosítási időre 75 216 SEK összegű (hozzávetőleg 7897 euró) nyugdíjhoz 3134 SEK (hozzávetőleg 329 euró) értéket (a 75 216 SEK osztva 24-gyel) rendelt, majd ezt az összeget megszorozta a garantált nyugdíj szempontjából maximális biztosítási idővel, ami 40 év. Ezzel 125 360 SEK (hozzávetőleg 13 162 euró) fiktív nyugdíjértéket kapott.

30 Az így nyert eredmények fényében az országos társadalombiztosítási hivatal úgy vélte, hogy a B. Zaniewicz-Dybeck által kapott, jövedelmen alapuló nyugdíjak, amelyek az SFB 67. fejezetének 15. § értelmében a garantált nyugdíj számítási alapját képezik, meghaladják a garantált nyugdíj odaítélésének jövedelmi plafonját.

31 B. Zaniewicz-Dybeck, miután sikertelenül támadta meg e határozatot a Förvaltningsrätten i Stockholm (stockholmi székhelyű közigazgatási bíróság, Svédország), majd a Kammarrätten i Stockholm (stockholmi közigazgatási fellebbviteli bíróság, Svédország) előtt, a Högsta förvaltningsdomstolenhez (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Svédország) fordult.

32 B. Zaniewicz-Dybeck arra hivatkozik, hogy a garantált nyugdíj elméleti összegét az 1408/71 rendeletnek megfelelően kell számítani, anélkül, hogy alkalmazni kellene egyrészt e rendelet 47. cikke (1) bekezdésének d) pontját, mivel a garantált nyugdíj kizárólag a biztosítási idők hosszán alapul, és abból le kell vonni a Svédországban kapott jövedelemalapú nyugdíjat, másrészt az utasításokat, mivel azok hátrányosan érintik az olyan migráns munkavállalókat, akik valamely másik tagállamtól csekély összegű jövedelemalapú nyugdíjban részesülnek.

33 A nyugdíjhivatal szerint, amely 2010. január 1-jén az országos társadalombiztosítási hivatal helyébe lépett, a Svéd Királyságtól eltérő tagállamban szerzett biztosítási idők ezen másik tagállam részéről folyósítandó nyugdíjra keletkeztetnek jogosultságot. Márpedig, mivel a garantált nyugdíj kiegészítő jellegű, az, hogy e nyugdíjat az 1408/71 rendelet 47. cikke (1) bekezdése d) pontjának alkalmazása nélkül számítják, azzal a hatással jár, hogy a Svéd Királyságon kívüli valamely tagállamban biztosítási időket teljesítő érintett túlzott kompenzációban részesül. Annak ugyanis, hogy nem átlagos nyugdíjértéket rendelnek a Svéd Királyságon kívüli valamely tagállamban szerzett biztosítási időkhöz, az lehet a következménye, hogy ezen időkhöz alacsonyabb értéket rendelnek, mint amelyek az ugyanezen, Svédországban szerzett időknek megfelelnek.

34 A kérdést előterjesztő bíróság felhívja a figyelmet arra, hogy a garantált nyugdíjnak az 1408/71 rendelet 46. cikke (2) bekezdése a) pontjának megfelelően történő számítása során az illetékes intézmény, azaz az országos társadalombiztosítási hivatal vagy a nyugdíjhivatal a munkavállaló által a Svéd Királyságtól eltérő tagállamban szerzett minden biztosítási időhöz olyan fiktív nyugdíjértéket rendel, amely a Svédországban szerzett biztosítási idők átlagos nyugdíjértékének felel meg, és amelyet levon a garantált nyugdíjból, függetlenül attól, hogy az érintett dolgozott-e, vagy sem ebben az időszakban. Ugyanis ha az érintett dolgozott az említett időszak folyamán, következésképpen az illetékes intézmény által számított fiktív nyugdíjértéknél magasabb nyugdíjra szerzett jogosultságot, kedvező helyzetbe kerül. Ezzel szemben, ha az érintett nem dolgozott más tagállamban, vagy az illetékes intézmény által számított fiktív nyugdíjértéknél alacsonyabb nyugdíjra szerzett jogosultságot, hátrányos helyzetbe kerül.

35 E tényezőkre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy bizonytalanság áll fenn a tekintetben, hogy hogyan kell számítani a garantált nyugdíjat. E bíróságban felmerül különösen, hogy e nyugdíj számítása során alkalmazni kell-e az 1408/71 rendelet 46. cikkének (2) bekezdését és 47. cikke (1) bekezdésének d) pontját, és amennyiben igen, e rendelkezésekkel összhangban, e nyugdíj számításai alapjának meghatározása céljából rendelhető-e a valamely, Svéd Királyságon kívüli tagállamban teljesített szolgálati időkhöz olyan fiktív nyugdíjérték, amely a Svédországban teljesített idők átlagos

értékének felel meg. Nemleges válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja tudni, hogy a garantált nyugdíj számítása céljából figyelembe kell-e venni az érintett által más tagállamokban kapott öregségi nyugdíjakat.

36 E körülmények között a Högsta förvaltningsdomstolen (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Az 1408/71 rendelet 47. cikke (1) bekezdésének d) pontja azt jelenti-e, hogy a svéd garantált nyugdíj számítása során a más uniós tagállamban szerzett biztosítási időszakhoz lehet olyan nyugdíjértéket rendelni, amely megfelel a svéd időszak átlagos értékének, ha az illetékes hatóság ugyanezen rendelet 46. cikkének (2) bekezdése szerinti időarányos számítást végez?

2) Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó, az illetékes intézmény a garantált nyugdíjra való jogosultság számítása során figyelembe vehet-e olyan nyugdíjjövedelmet, amelyet a biztosított az Unió valamely másik tagállamából kap, anélkül hogy ez ellentétes lenne az 1408/71 rendelet rendelkezéseivel?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

37 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az 1408/71 rendeletet akként kell-e értelmezni, hogy az olyan ellátásnak, mint az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, a tagállami illetékes intézmény által történő számítása során az e rendelet 46. cikkének (2) bekezdésében előírt időarányos módszert kell alkalmazni, és az említett rendelet 47. cikke (1) bekezdése d) pontjának megfelelően az érintett által valamely más tagállamban szerzett biztosítási időkhöz fiktív átlagos értéket kell rendelni.

38 A kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdések hasznos megválaszolása érdekében elöljáróban hangsúlyozni kell, hogy az 1408/71 rendelet nem alakítja ki a szociális biztonság egységes rendszerét, hanem fenntartja a különböző nemzeti rendszereket, és egyetlen célja e rendszerek összehangolása. Így, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, a tagállamok továbbra is megtartják szociális biztonsági rendszerük kialakítására vonatkozó hatáskörüket (lásd különösen: 2013. február 21-i Salgado González ítélet, C-282/11, EU:C:2013:86, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Ennélfogva, uniós szintű harmonizáció hiányában, az egyes tagállamok jogalkotóinak feladata – többek között – az ellátásokra való jogosultság feltételeinek meghatározása (2013. február 21-i Salgado González ítélet, C-282/11, EU:C:2013:86, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Ugyanakkor e hatáskörük gyakorlása során a tagállamok kötelesek tiszteletben tartani az uniós jogot, és különösen az EUM-Szerződésnek a tagállamok területén való szabad mozgás és tartózkodás minden uniós polgár számára elismert szabadságára vonatkozó rendelkezéseit (2013. február 21-i Salgado González ítélet, C-282/11, EU:C:2013:86, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1408/71 rendelet 45. cikkének értelmében, ha valamely tagállam jogszabályai az ellátásokra való jogosultság megszerzését, fenntartását vagy feléledését biztosítási idő megszerzésétől teszik függővé, az adott tagállam illetékes intézményének figyelembe kell vennie a más tagállamok jogszabályai szerint szerzett biztosítási idők összességét, mintha az általa alkalmazott jogszabályok szerint megszerzett időszakokról lenne szó. Másként megfogalmazva: a különböző tagállamokban szerzett biztosítási időket összesíteni kell.

42 Az 1408/71 rendelet 46. cikke (2) bekezdésének a) pontja előírja, hogy ilyen esetben az illetékes intézmény kiszámítja az ellátás azon elméleti összegét, amelyet az érintett személy igényelhetne, ha minden, különböző tagállamokban végzett munkával szerzett biztosítási időt az illetékes intézmény tagállamában szerzett volna meg. Az illetékes intézmény továbbá, ugyanezen cikk (2) bekezdése b) pontjának megfelelően, az ellátás tényleges összegét az elméleti összegnek az illetékes intézmény tagállamában szerzett biztosítási idő és/vagy tartózkodási idő különböző tagállamokban szerzett összes biztosítási idő és/vagy tartózkodási időhöz viszonyított arányában határozza meg. Ez az időarányos számítási módszer.

43 Az 1408/71 rendelet 47. cikke további rendelkezéseket ír elő az e rendelet 46. cikke (2) bekezdésében foglalt elméleti összeg és időarányos összeg számításához. Így az említett rendelet 47. cikke (1) bekezdésének d) pontja kifejti többek között, hogy ha egy tagállam jogszabályai szerint az ellátásokat a kereset, a járulék vagy a növekmény összege alapján határozzák meg, ezen állam illetékes intézménye határozza meg a más tagállamok jogszabályai szerint szerzett biztosítási vagy tartózkodási idő tekintetében figyelembe vett keresetet, járulékot és növekményt az általa alkalmazott jogszabályok szerint szerzett biztosítási idő tekintetében rögzített átlagkereset, átlagos járulék vagy növekmény alapján.

44 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a tárgyaláson a svéd kormány maga elismerte, hogy a garantált nyugdíj azt célozza, hogy kedvezményezettjeinek megfelelő életszínvonalat biztosítson egy olyan, minimális jövedelem garantálásával, amely meghaladja azt az összeget, amelyben az érintett akkor részesülne, ha kizárólag a jövedelemalapú öregségi nyugdíjat kapná, amennyiben ez az összeg túlságosan csekélynek, vagy akár nullának bizonyul. A garantált nyugdíj tehát a svéd általános rendszer szerinti öregségi nyugdíj alapfedezetét alkotja.

45 E vonatkozásban a Bíróság az 1981. december 17-i Browning ítélet (22/81, EU:C:1981:316) 15. pontjában úgy ítélte meg, hogy az 1408/71 rendelet 50. cikke értelmében vett „minimális ellátásról” van szó, amennyiben a tartózkodási hely szerinti állam jogszabályai különleges garanciát tartalmaznak, amelynek célja olyan minimális jövedelem biztosítása a társadalombiztosítási ellátások kedvezményezettjei számára, amely meghaladja azon ellátások szintjét, amelyekre kizárólag biztosítási időik és járulékfizetéseik függvényében igényt tarthatnának.

46 Úgy tűnik tehát, hogy az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, tekintettel annak a jelen ítélet 44. pontjában leírt céljára, az 1408/71 rendelet 50. cikke szerinti minimális ellátásnak minősül.

47 Amint azt a főtanácsnok megjegyezte indítványának 47. pontjában, mivel az 1408/71 rendelet nem teszi kötelezővé, hogy a tagállamok minimális ellátásokat vezessenek be, tehát szükségszerűen nem mindegyik tagállam joga írja elő ilyen típusú ellátások nyújtását, e rendelet 46. cikkének (2) bekezdése nem állapíthat meg ilyen ellátás számítására vonatkozó különleges és részletes szabályokat.

48 Következésképpen az olyan minimális ellátáshoz való jogot, mint az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, nem az 1408/71 rendelet 46. cikkének (2) bekezdése vagy 47. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján, hanem az e rendelet 50. cikkében foglalt különös szabályoknak és a vonatkozó nemzeti jogszabályoknak megfelelően kell értékelni.

49 Márpedig az alapügy jelen ítélet 29. pontjában bemutatott tényállásából kitűnik, hogy B. Zaniewicz-Dybeck garantált nyugdíjhoz való jogosultságának számítása során az illetékes intézmény egyrészt, az SFB 67. fejezete 25. §-nak megfelelően, az érintett jövedelemarányos nyugdíjának és kiegészítő nyugdíjának összege tekintetében, amely a garantált nyugdíj számítási alapját képezi, időarányos számítási módszert alkalmazott, amely – amint azt lényegét tekintve a főtanácsnok kiemelte indítványának 45. és 46. pontjában, hasonló az 1408/71 rendelet 46. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában előírt módszerhez. Másrészt, az említett 46. cikk (2) bekezdésében előírt időarányos számítás során az illetékes intézmény, az utasításoknak megfelelően, figyelembe vette a B. Zaniewicz-Dybeck által Lengyelországban kapott öregségi nyugdíjakat, de, amint azt az 1408/71

rendelet 47. cikke (1) bekezdésének d) pontja előírja, az érintett által Svédországban szerzett jövedelmeken alapuló nyugdíjhoz egy éves értéket rendelt, majd ezt az összeget megszorozta a garantált nyugdíj tekintetében maximális biztosítási idővel, azaz a 40 évvel. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az e számítási módszer alkalmazásával nyert, fentiekben leírt eredmény meghaladta a garantált nyugdíj nyújtásához előírt jövedelmi plafont.

50 Amint az a jelen ítélet 48. pontjából következik, az ilyen, az 1408/71 rendelet 46. cikkének (2) bekezdésén és 47. cikke (1) bekezdésének d) pontján alapuló módszer nem elfogadható az olyan minimális ellátás számításához, mint amilyen az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj.

51 Az illetékes intézmény feladata, hogy a garantált nyugdíjat az 1408/71 rendelet 50. cikkének és a nemzeti jogszabályok egymással összefüggő rendelkezéseinek megfelelően, ide nem értve az SFB 67. cikkének 25. §-át és az utasításokat, számítsa ki.

52 Következésképpen az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1408/71 rendeletet akként kell értelmezni, hogy az olyan minimális ellátásnak, mint az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, a tagállami illetékes intézmény által történő számítása során nem kell alkalmazni sem e rendelet 46. cikkének (2) bekezdését, sem az említett rendelet 47. cikke (1) bekezdésének d) pontját. Az ilyen ellátást ugyanezen rendelet 50. cikke és a nemzeti jogszabályok egymással összefüggő rendelkezéseinek megfelelően kell számítani, eltekintve ugyanakkor az – a jelen ügy tárgyát képezőkhöz hasonló –, időarányos számításra vonatkozó nemzeti rendelkezések alkalmazásától.

A második kérdésről

53 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az 1408/71 rendeletet akként kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétesek az olyan tagállami jogszabályok, amelyek azt írják elő, hogy az olyan minimális ellátás számítása során, mint amilyen az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, az illetékes intézménynek figyelembe kell vennie minden olyan öregségi nyugdíjat, amelyet az érintett ténylegesen kap egy vagy több tagállamtól.

54 Fontos kiemelni, hogy amint az az első kérdésre adott válaszból kitűnik, az olyan minimális ellátást, mint az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, az 1408/71 rendelet 50. cikkének és a vonatkozó nemzeti jogszabályoknak megfelelően kell számítani.

55 Márpedig az SFB-ben foglalt és különösen a jelen ítélet 19. pontjában idézett, garantált nyugdíjra vonatkozó nemzeti rendelkezésekből kifejezetten az következik, hogy azok, a más tagállamok jogszabályai alapján kötelező öregségi nyugdíjak, amelyek nem feleltethetők meg a garantált nyugdíjnak, benne foglaltatnak e nyugdíj számítási alapjában. Úgy tűnik tehát, hogy a vonatkozó nemzeti jogszabályok értelmében az illetékes tagállami intézménynek a garantált nyugdíj számítása során figyelembe kell vennie az érintett által más tagállamokban kapott öregségi nyugdíjakat.

56 Ilyen körülmények között azt kell meghatározni, hogy az 1408/71 rendelettel és különösen annak 50. cikkével ellentétesek-e az olyan tagállami jogszabályok, amelyek azt írják elő, hogy az olyan minimális ellátásra való jogosultság számításának keretében, mint amilyen az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, az illetékes intézménynek figyelembe kell vennie azokat az öregségi nyugdíjakat, amelyeket az érintett valamely más tagállamtól kap.

57 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az 1408/71 rendelet 50. cikke azokra az esetekre vonatkozik, amikor a munkavállaló szolgálati idői viszonylag rövidek voltak azon tagállam jogszabályai értelmében, amelynek a joghatósága alá a munkavállaló tartozott, következésképpen az ezen államok által nyújtandó ellátások teljes összege nem éri el a megfelelő életszínvonalat (1977. november 30-i Torri ítélet, 64/77, EU:C:1977:197, 5. pont; 1981. december 17-i Browning ítélet, 22/81, EU:C:1981:316, 12. pont).

58 E helyzet orvoslása érdekében ezen 50. cikk úgy rendelkezik, hogy amennyiben a tartózkodás helye szerinti állam jogszabályai minimális ellátást írnak elő, az ezen állam által nyújtandó ellátást olyan összegű kiegészítéssel kell növelni, amely megfelel az egyes államok – amelyek joghatósága alá a munkavállaló tartozott – jogszabályai alapján nyújtandó ellátás összege, valamint ezen minimális ellátás különbözetének (1977. november 30-i Torri ítélet, 64/77, EU:C:1977:197, 6. pont).

59 Ebből az következik, hogy – amint arra a főtanácsnok rámutatott indítványának 59. pontjában – az olyan minimális ellátás számítása során, mint amilyen az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, az 1408/71 rendelet 50. cikke kifejezetten előírja azon öregségi nyugdíjak tényleges összegének figyelembevételét, amelyeket az érintett valamely másik tagállamtól kap.

60 Következésképpen a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1408/71 rendeletet és különösen annak 50. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétesek az olyan tagállami jogszabályok, amelyek azt írják elő, hogy az olyan minimális ellátás számítása során, mint amilyen az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, az illetékes intézménynek figyelembe kell vennie minden olyan öregségi nyugdíjat, amelyet az érintett ténylegesen kap egy vagy több másik tagállamtól.

A költségekről

61 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint az 1998. június 29-i 1606/98/EK tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendeletet akként kell értelmezni, hogy az olyan minimális ellátásnak, mint az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, a tagállami illetékes intézmény által történő számítása során nem kell alkalmazni sem e rendelet 46. cikkének (2) bekezdését, sem az említett rendelet 47. cikke (1) bekezdésének d) pontját. Az ilyen ellátást ugyanezen rendelet 50. cikke és a nemzeti jogszabályok egymással összefüggő rendelkezéseinek megfelelően kell számítani, eltekintve ugyanakkor az – a jelen ügy tárgyát képezőkhöz hasonló – időarányos számításra vonatkozó nemzeti rendelkezések alkalmazásától.**

2) **A 118/97 rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint az 1606/98 rendelettel módosított 1408/71 rendeletet és különösen annak 50. cikkét akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétesek az olyan tagállami jogszabályok, amelyek azt írják elő, hogy az olyan minimális ellátás számítása során, mint amilyen az alapügy tárgyát képező garantált nyugdíj, az illetékes intézménynek figyelembe kell vennie minden olyan öregségi nyugdíjat, amelyet az érintett ténylegesen kap egy vagy több másik tagállamtól.**

Aláírások

i — A jelen szöveg 47. és 57-59. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.